

Gud i en homobar

I tillegg til å undervise på deltid, arbeidet jeg også som servitør i en restaurant på Marriot hotell. En kveld flere uker senere, etter at jeg var ferdig med skiftet mitt, tok jeg undergrunnsbanen til Copley Square. Jeg stoppet midt på plassen foran Trinity-kirken - en ærverdig kjempebygning. Idet jeg så opp på den stjerneklare himmelen, sa jeg til meg selv; "Hvor er Gud?" Jeg la Trinity-kirken bak meg, og fortsatte videre over Copley Square, gikk på baksiden av John Hancock tårnet, og fulgte en dårlig opplyst gate som førte til en homobar hvor jeg var en hyppig gjest.

Vel innenfor, beveget jeg meg bort til hovedbaren og bestilte en Martini med isbiter. Mens jeg nippet til drinken, tok jeg et langt overblikk over alle mennene i baren. Ute på dansegulvet beveget et hundretalls mannskropper seg med rytmiske bevegelser etter en Michael Jackson melodi. Sur svettelukt hang i luften. En kortvokst og overvektig latinamerikaner med en svær vifte i hånden fremførte en dans som jeg antok stammet fra Sør-Amerika. På begge sider av dansegulvet var det plassert noen lange teppebelagte benker. Digre høyttalere på størrelse med kjøleskap sto ved enden av benkene og pumpet ut musikk. I den ene enden var det et adskilt og noe mindre barrom. Dette rommet besto av små bord og stoler, og menn som ikke likte å danse konverserte ved å rope til hverandre gjennom den høye musikken. I et annet hjørne stod det flere biljardbord hvor fargete og latinamerikanske gutter i slutten av tenårene samlet seg. En venn av meg pleide å kalle denne avdelingen for "Swoozie Land." Dette var en form for rasediskriminering.

Baren var smykket med illusoriske pillarer av sigarettøyk formet av solide lysstråler fra små kraftige lamper like over hodehøyde. I de mange dunkle krokene gjemte de eldre

homoseksuelle mennene seg. Tomheten i øynene deres var skjult bak mørke briller. Uten håp stirret de på de yngre mennene i baren. De unge mennene, meg selv inkludert, refererte til disse aldrende menn som "troll". Troll var underjordiske skapninger som aldri så dagens lys. De levde om natten og livnærte seg på minnene om sin forlengst tapte ungdom. Det var til og med spesielle barer for troll; kalt "rynkerom." Noen få ganger dro min venn Bob og jeg til en av disse barene og underholdt trollene ved å synge Broadway-melodier for dem ved pianoet.

Håpløsheten i blikkene deres, som var skjult bak brillene, bedrøvet meg. Mens jeg fortsatte å drikke av min vodka martini, tenkte jeg; *Gud elsker helt sikkert disse mennene. Gud har helt sikkert planer om å gjøre mer i livene deres enn dette.* I det samme fikk jeg øye på meg selv i et speil like ved, og spurte; *Vil også mine øyne en dag være like mørke og tomme som deres?* Ord fra Bibelen fór igjennom hodet på meg: "Øyet er legemets lys. Er ditt øye friskt, da vil hele ditt legeme være opplyst. Men om ditt øye er sykt, da blir hele legemet mørkt. Er nå selve lyset i deg mørke, hvor dypt blir da mørket!" (Matt. 6:22-23)

Dypt nede i magen min ble jeg overveldet av en knugende følelse, og jeg begynte å synke ned i fortvilelse. Da kom det en stemme ovenfra; "Du skal hjelpe meg å utfri disse menneskene." Jeg trodde det var min venn Bob som ofte kunne være litt sarkastisk, så jeg snudde meg og forventet å se ham stå bak meg, mens han smilte fra øre til øre med sitt rampeunge-smil. Men han var ikke der. *Å nei,* tenkte jeg, *Jeg hører stemmer.* Omgående bestilte jeg en vodka martini til.

Med drink nummer to i handa, forlot jeg hovedbaren og gikk over det tettpakkede dansegulvet. I et forsøk på å drukne de uønskede stemmene, satte jeg meg på en av de teppebelagte benkene like ved en svær høytaler. Med dunkende musikk i ørene, hørte jeg stemmen på nytt igjen, men nå mye klarere enn

første gangen: "DU SKAL HJELPE MEG Å UTFRI DISSE MENNESKENE." Jeg visste at dette var Guds stemme. Mitt hjerte ble grepet av frykt.

Jeg satte den urørte martinien ned på benken, og idet jeg reiste meg for å gå, stoppet musikken. Da jeg tok de første skrittene for å krysse dansegulvet på vei mot utgangen, vek alle mennene til side slik Rødehavet en gang delte seg for Israelittene. Utenfor baren stod en taxi og ventet. Sjøføren holdt passasjerdøren oppe og spurte; "Trenger du skyss kamerat?"

"Ja."

Han kjørte meg hjem. Hjemme i leiligheten min, skjøv jeg raskt opplevelsene ut av tankene og la meg til å sove.

Ved frokosten neste morgen, tenkte jeg på det jeg hadde hørt i baren. I et forsøk på å gi det hele en rasjonell forklaring, konkluderte jeg med at kombinasjonen tretthet og vodka hadde spilt meg et puss. "Hvorfor skulle Gud snakke til meg?" spurte jeg meg selv. Han hadde aldri snakket til meg tidligere, så hvorfor skulle han gjøre det nå? Kristendommen hadde jeg helt og holdent lagt bak meg. I årevis hadde jeg vært fanget i en slags homoseksualitet kontra kristendom-klemme. Denne smertenes tid i mitt liv var forbi, og jeg hadde med nød og neppe unnsuppet med følelser og vett i behold. Ikke mer religion for denne gutten, nei. Men jeg hadde ikke regnet med Guds kompromissløse og uimotståelige kjærlighet. Han fortsatte tålmodig å arrangere omstendighetene i livet mitt for å vise meg følgene av det livet jeg hadde valgt å leve. Etterhvert som symptomene på AIDS dukket opp, økte angsten og håpløsheten. Det ble mer og mer vanskelig å holde fast ved illusjonen om selvrealisering innenfor den utopien som homofilien vitterlig er. Så den skjebnesvangre kvelden på Boston City sykehus da Han tilbød meg å velge, smuldret min motstand bort. Jeg grep tak i Hans hånd og begynte vandringen ut av mørket og inn i Hans ufattelige frihet og lys.

Veien til omvendelse

Etter at jeg var utskrevet fra sykehuset, ringte jeg til min søster Annelise i Milwaukee og fortalte henne om min mirakuløse fysiske helbredelse. Annelise hadde spilt en betydelig rolle da jeg overga meg til Kristus i ungdomsårene. Nå deltok hun i et kristent undervisningsseminar for voksne i menigheten sin. Tittelen på seminaret var: "Å Gjenopprette Personlig Helhet gjennom Helbredende Bønn," og ble ledet av Leanne Payne.

Få uker senere skrev Annelise et brev til meg, som hun la innimellom sidene i et eksemplar av Leanne Payne's bok *The Broken Image*, og sendte til meg. Siden jeg var åpen for Guds kraft til fysisk helbredelse, gikk hun utfra at tiden var inne til å fortelle meg om hans makt til å helbrede min seksualitet. Men jeg var ikke helt rede til det enda.

Da jeg mottok pakken, åpnet jeg Leanne's bok på forordet og leste åpningsavsnittet hvor hun kaller homoseksualitet både for en nevrose og et problem. Fordi jeg anså meg selv for å være en veltilpasset homoseksuell, følte jeg meg støtt. Jeg vendte på boken uten å finne brevet som lå gjemt mellom sidene.

Flere måneder gikk. En helg var jeg alene hjemme med en kraftig forkjølelse. For en mann med diagnosen AIDS, var en enkel forkjølelse nok til føre ham inn i en vanvittig frykt. Mens jeg lå der på sofaen inntullet i flere tepper og full av angst, husket jeg boken igjen, men jeg kunne ikke komme på hvor jeg hadde lagt den.

Etter å ha lett en god stund oppdaget jeg at hjørnet på boken stakk ut over kanten på toppen av garderobeskapet mitt. Idet jeg nådde opp til den falt boka ned, og Annelise's brev dalte ned på gulvet.

Hennes brev var så fylt av kjærlighet til meg og det

forberedte mitt hjerte på å lese Leanne's bok. I brevet forklarte hun at Gud var hos meg hele tiden, at Han til og med er i fortidens hendelser, som om de foregikk nå, fordi Han er utenfor tid og rom; tiden er et skapt fenomen. Følgelig så er Han istand til å helbrede alle sår uansett på hvilket tidspunkt de hendte. Derfor er vi ikke hjelpeløst bundet til disse sårene og syndene fra fortiden som fortsetter å forme oss i vårt voksne liv. Deretter bad Annelyse meg om tilgivelse for alle de gangene hennes kjærighet hadde sviktet og hun hadde dømt meg for min homoseksualitet. Det var muligens den avgjørende faktor som motiverte meg til å lese Leanne's bok.

Jeg hadde store problemer med å lese *The Broken Image*. Fordi jeg ikke hadde noe ønske om å oppgi den homoseksuelle livsstilen riktig enda, tillot jeg meg ikke å tro på de helbredelsene boken dokumenterte. Selv om jeg visste at Jesus hadde helbredet meg for min fysiske sykdom få måneder tidligere, var jeg fremdeles fanget i den gjengse og populære løggen om at homoseksualitet er en alternativ livsstil, og ikke en nevrose som nødvendiggjør behandling. Likevel brøt de sterke sannhetene i Leanne's bok igjennom til meg; - alle mennesker bærer på sår som skriver seg fra brutte relasjoner - forholdet til Gud, til andre, og til seg selv. Det finnes ikke helbredelse utenom Jesu kors. Tilgivelse flyter fra Hans sår.

Jeg hadde mange brutte relasjoner bak meg, men det var spesielt en som var svært belastende - relasjonen til min far. Sårene i dette forholdet gikk så dypt at han virket som en mørk skygge som iakttok hver bevegelse jeg gjorde, selv om vi levde flere hundre mil fra hverandre. Jeg bestemte meg for å følge eksemplet i *The Broken Image* og daglig be Herren om å vise meg tidligere opplevelser med min far hvor jeg måtte tilgi eller selv bli tilgitt. Den ene minnet etter det andre strømmet frem i bevisstheten. Mange var for smerte-fulle å bli konfrontert med,

men snart var jeg i ferd med å be om "helbredelse av minnene" slik som beskrevet i *The Broken Image*. Jeg trodde aldri et øyeblikk at det å be på denne måten til syvende og sist skulle lede meg til omvendelse fra homoseksualiteten ved å se det som synd, eller å søke helbredelse fra det som fra en nevrose. Jeg trodde ganske enkelt at jeg ba for å bli fri fra negativ innflytelse fra fortiden som fremdeles hadde innvirkning på mitt liv. Nå da jeg ba regelmessig for første gang på over ti år, ble jeg klar over at Jesus ikke bare snakket til meg, men at han også forsøkte å gi meg retningslinjer for livet mitt. Det var mens jeg var i bønn at jeg hørte Gud be meg om å ta en lærerjobb ved et lite universitet i Ohio og avslå tilbudet om jobb i Montreal. Før det var gått seks måneder flyttet jeg fra Boston samtidig som jeg forlot homofile venner og det homofile nattelivet, og plutselig befant jeg meg i Kettering, Ohio.

I løpet av det første semesteret ved Wright State University høsten 1983, ble jeg overveldet av ensomhet. Jeg hadde få muligheter til å møte andre homofile og savnet mine homofile venner østpå. Mot slutten av semesteret var jeg svært deprimert. Jeg begynte å bli klar over at Gud også ba meg om å velge mellom Ham og homoseksualiteten. For første gang tenkte jeg alvorlig gjennom, at en homoseksuell utvikling kanskje kunne snus ved troen på Jesus Kristus. På den annen side, hadde jeg inntil nå, og i overensstemmelse med mitt engasjement i den "politisk korrekte" tenkning som kjennetegner den homoseksuelle livsstilen, aldri bevilget meg selv den frihet å tro på noe slikt. (Det er helt forunderlig hvordan de som er så stolte av å være "politisk korrekte" ikke tillater hverken seg selv eller andre den intellektuelle frihet som innebærer å utforske alle tankens ulike veier, slik som bl.a. helbredelse fra homoseksualitet.) Det gikk aldri en dag uten at jeg tenkte på hvordan Jesus på mirakuløst vis hadde helbredet meg flere måneder tidligere.

Da vinterferien nærmet seg, ringte Annelyse til meg. Hun fortalte at Leanne Payne hadde tenkt å gjenta seminaret om personlig helhet i menigheten hennes med start første søndag i desember.

"Mario, kunne du tenke deg å delta på seminaret mens du er her i ferien?"

Jeg nølte, men til slutt sa jeg; "Ja."

Hun sa; "Bra, jeg har allerede skrevet deg på."

Da dagen kom var jeg full av angst. Menigheten møttes i auditoriet på en grunnskole på Milwaukee's østkant. Da jeg nærmet meg døren inn til salen, vellet frykten og angsten så voldsomt opp i meg at jeg ble kvalm.

"Å Jesus, hjelp meg," ba jeg. Til min overraskelse så jeg et mentalt bilde av en stor utildekket søppelkasse fylt med råttent kjøkkenavfall. Da jeg fortsatte å be, så jeg lokket på søppelkassa bevege seg og dekke til den stinkende mørke massen. Det ble bare igjen en liten sprekke langs kanten. Jeg opplevde at Gud forsikret meg om at han ikke ville avdekke mer enn hva jeg ville klare å takle der og da. Jeg fryktet for at hvis alt kom fram på en gang ville jeg bryte fullstendig sammen. Når jeg idag ser tilbake, forstår jeg at jeg var i ferd med å legge ned mitt forsvar mot å akseptere homoseksualitet som en nevrose. Undertrykte følelser og depresjon som hadde vært fortrenget i årevis begynte å dukke opp til overflaten. Jeg var på grensen til et nervøst sammenbrudd.

Idet jeg gikk inn i klasserommet, var Leanne allerede igang med å undervise. Annelyse hadde holdt av plass til meg bakerst i salen og nikket til meg. Etter å ha satt meg, kikket jeg meg rundt i lokalet, som var en gammel gymnastikksal. Leanne underviste rett under en basketballkurv som var skjøvet opp mot taket. Hun hadde på seg en hvit bluse og et enkelt svart skjørt. Over skuldrene hennes hang et nydelig løst knyttet sjal som så ut til å være håndlaget. Ørene mine koblet seg på ordene hennes

akkurat idet hun med stor glede leste Salme 139. Hun la spesielt vekt på vers 13-16:

Du har skapt mine nyrer, du formet meg i mors liv. Jeg priser deg fordi jeg er virket på forferdelig underfull vis. Underfulle er dine gjerninger, det vet min sjel så vel. Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble virket i lønndom, da jeg ble formet så kunstferdig i jordens dyp. Da jeg bare var et foster så dine øyne meg. I din bok ble de alle oppskrevet, de dagene som ble fastsatt da ikke én av dem var kommet.

Her gjorde hun en pause, og sa noe slikt som; "Kjære dere, Gud Faderen har kjent deg fra før du ble født. Han fryder seg storlig over å være sammen med sitt folk. Han gledet seg svært over å komme nær til deg, det gjorde han i inkarnasjonen, gjennom sin sønn Jesus Kristus. Gud er nær i et hvert smertefullt minne som har vært med på å forme deg. Han er nær for å helbrede enhver smerte i ditt liv." Jeg visste at det jeg hørte var sant, like så sikkert som jeg hadde gjort i første klasse på folkeskolen da jeg lærte at to pluss to er fire. Mine øyne ble fylt av tårer, og jeg svelget ned en stor klump av smerte som prøvde å unnsnippe fra magen min.

Fra da av var smerten inni meg så stor at jeg ikke oppfattet så mye mer. Mens Leanne fortsatte å undervise, fanget jeg tidvis opp et og annet ord, og de sank dypt inn i meg. Men det meste av tiden var det eneste jeg registrerte; "Bla,bla,bla,bla, FAR. Bla,bla,bla, TILGIVELSE. Bla,bla,bla, JESU KORS." Jeg tenkte med meg selv; Snakker denne kvinnen en bånd-salat, eller er det meg det er noe galt med? I ettertid forstår jeg at fornektelsens overlevingsmekanisme, bare tillot meg å høre de tingene som min sjel var istand til å hankses med. Leanne oppmuntret alle på kurset

til å begynne med en bønnedagbok, noe jeg også gjorde. Hun ba oss om å skrive ned alle våre tanker innfor Gud, samtale med Ham, og så vente på det helbredende ordet som han ville gi oss. Min bønnedagbok begynte slik:

Des. 7, 1983

Jeg kjenner meg engstelig ved tanken på å skulle forandre noe som utviklet seg så naturlig i min modning som mann. Selv om dette høres ut som en homopolitisk forsvarstale, er følelsen inni meg reell nok.

Men mer enn alt annet, er det min tro på Gud, på Jesus og Den Hellige Ånd som betyr mest for meg. Og jeg sier det igjen; "Min tro er ikke grunnlagt på forutsetningen av at Gud kan forandre meg, men det er på grunn av min tro at jeg kan overveie muligheten for at han vil gjøre det."

Jeg var fremdeles ikke overbevist om at helbredelse fra homoseksualitet var mulig, men jeg hadde kommet til et punkt i mitt forhold til Gud da jeg ikke lenger kunne ignorere ham. Aldri igjen skulle jeg leve mitt liv uten Gud. Hvis Han ønsket å forandre min homoseksualitet, var jeg villig til å la Ham gjøre det. På veien mot det målet var jeg villig til å gjøre hva som helst Han ba meg om. Og jeg var ærlig innfor Gud. En stor del av meg likte å være homofil. Jeg hadde glede av fellesskapet blant de homofile og den lystbetonte tilfredsstillelsen jeg opplevde sammen med dem. I mine øyne var ikke homoseksualitet frastøtende; mye av det var tvert imot behagelig, og jeg skrev dette ned i min bønnedagbok.

Tiden i Milwaukee kastet mye lys over de mørke områdene i min fortid - områder hvor mange smertefulle barndomsminner lå gjemt, minner jeg tidligere hadde anstrengt meg hardt for å fornekte. Jeg begynte å spørre meg selv om disse smertefulle minnene hadde vært en medvirkende faktor i formingen av min seksualitet, og om hvor naturlig

homoseksualitet egentlig er. I løpet av desember måned tok jeg en del initiativ for å bistå Gud i den helbredelsen han forsøkte å øse ut over meg. Jeg sluttet sogar med mine seksuelle fantasier, og undertrykket behovet for masturbasjon som fulgte med dem, selv om det krevde voldsomme anstrengelser og mye bønn.

Da jeg var tilbake i Ohio igjen for å starte på den nye skoleterminen, gled jeg inn i depresjon. Jeg opplevde ikke bare en forferdelig ensomhet, men kjente også på all den uforløste smerten inni meg som nylig var kommet opp til overflaten. Ganske vagt husket jeg navnet på en menighet som den eneste kristne blant mine medstudenter gikk i, og jeg bestemte meg for å gå på kveldsmøtet.

Mens jeg lyttet til det enkle evangeliske budskapet, så utkrystalliserte det seg i mitt sinn hva som var selve årsakene til utviklingen av min homoseksualitet. Boken *The Broken Image*, i tillegg til noe sjelesorg av Annelise's pastor - Dave Brown, Leanne's undervisning, og nå denne enkle forkynneren, ledet meg i en og samme retning - Jesu kors. Plutselig sto det klart for meg at min homoseksualitet ikke var noe annet enn mine egne syndige reaksjoner på synden som var begått mot meg, og på de sår som disse synden hadde påført min sjel. Homoseksualiteten var et forsvar som min sjel hadde opprettet for å klare å hanskes med smerten. For første gang innså jeg også at homoseksualiteten min var en synd som nødvendiggjorde en omvendelse. Akkurat som den fortapte sønn ved svinetrauet "kom til seg selv" (Luk. 15:17), kom også jeg "til meg selv" da jeg ble konfrontert med fortidens synden, både mine egne og andres som hadde vært med på å forme meg.

Da forkynneren kalte frem enhver som trengte å bli forsonet med Gud, gikk jeg opp til alteret mens jeg presset tårene tilbake. En medpastor stilte seg ved siden av meg og hvisket; "Vet du at ditt navn er skrevet i Livets Bok?"

Halsen min snørte seg sammen i syndenød, og kroppen min skalv under det Guds nærvær som var på dette stedet. Med kvalt stemme utbrøt jeg; "Nei, jeg har begått for mange synder."

"Det spiller ingen rolle, omvend deg bare fra de syndene." Idet han sa dette formidlet han sann nåde til meg.

Med sorgens tårer strømmende fra øynene mine, omvendte jeg meg fra alle mine synder, inklusiv den homoseksuelle synden.

Dernest sa medpastoren til meg; "Nå kan du be Jesus om å vise deg Livets Bok, og du vil se at ditt navn står der, skrevet med Hans blod." Og jeg så det! Bildet av navnet mitt, Mario Bergner, skrevet med rødt i Livets Bok sank så dypt inn i sjelen min at glede står vellet fram fra det innerste av mitt vesen. Det som deretter skjedde kan bare betegnes som et mirakel.

Pastoren spurte; "Vil du bli fylt med Den Hellige Ånd?"

"Ja gjerne," svarte jeg. Jeg visste ikke engang at det gikk an å be om noe slikt. Så samlet han sammen noen medlemmer av eldsterådet i menigheten. Mens noen av dem la hendene på meg, holdt andre armene mine oppe, og medpastoren begynte å be; "Herre Jesus, kom og fyll denne mannen med din Hellige Ånd."

Som en mektig stormvind fra Himmelen fløt Den Hellige Ånd dypt inn i mitt innerste. All frykt og forferdelse som var lagret i mageregionen, forlot meg, og flere glede står rant. Kort tid senere strømmet et himmelsk tungespråk fram fra mitt indre. Jeg talte ord av ren lovprisning og tilbedelse til Gud.

Da jeg kjørte hjem den kvelden var den gnagende angsten, den nakne frykten, og uroen over alle de forvirrede tankene som hadde plaget mitt sinn i årevis, helt borte. Jeg hadde fred med Gud. Min sjel ble badet i fred. Ikke bare hadde jeg mottatt tilgivelse for mine synder og en mektig dåp i Den Hellige Ånd, men jeg hadde også blitt befridd fra demoner som hadde tatt bolig i kroppen min som en følge av synd.

Den natten sov jeg sammenhengende helt til neste morgen for første gang på ti år. Da jeg våknet, sto jeg langsomt opp fra sengen, gikk ut på kjøkkenet, laget meg en kanne med kaffe og forflyttet meg deretter utendørs. Fremdeles fylt av en dyp fred stirret jeg opp på den blå morgenhimmelen og spurte Gud; "Er dette en drøm?"

Det som hadde skjedd med meg de siste elleve månedene fra jeg ble innlagt på sykehuset i Boston og til min omvendelse i den lille menigheten i Ohio, var fullendelsen av den omvendelsen som hadde begynt i min ungdom. I løpet av denne tiden hadde mitt syndige liv ført meg til den definitive slutten på meg selv. Paradoksalt nok hadde Jesus i sin nåde lokket meg inn i Guds rike. Dette var de mest smertefulle elleve måneder i mitt liv fordi Gud i denne tiden virket i meg "et sønderbrutt og sønderknust hjerte" (Salme 51:19), som jeg så til sist kunne ofre til ham da jeg omvendte meg.

En populær læresetning blant rabbinerne på Jesu tid var: "Stor er omvendelsen, for den bringer helbredelse over hele verden." Jeg takker Gud for at Han i disse elleve månedene beskyttet meg mot den tåpelige undervisningen som psykologiserer all indre smerte heller enn rettmessig å navngi noe av det som synd. "For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem" (2.Tim. 4:3). Noe av denne indre smerten er sjelens forsøk på å bli fri fra synd. Desverre er det mange som aldri oppnår de livsforvandlerende fordelene som bare oppnås når en omvender seg dypt og alvorlig fra sin synd, og mottar Guds tilgivelse.

Omvendelse ved Jesu kors er den grunnleggende helbredelsen for alle som søker å bli fri fra enhver type livskontrollerende lidelse. Omvendelse er det viktigste botemidlet sjelen trenger for å bli fri fra smerten, for bare da kan en ekte

helbredelse følge etter. Jesu kors og den omvendelse det krever, ga meg styrke til en fullstendig løsrivelse fra min syndfulle fortid. Min identitet var ikke lenger den til en homoseksuell. Nå var jeg fri til å legge om kursen, og ta steget over på den herlige veien mot identitet i Kristus. Den helbredelsesprosessen som Jesus hadde begynt i meg, kunne nå fortsette mot sin fullendelse.